

پویانمایی

- سینماهای کوچک به انیمیشن اختصاص می‌یابد
- جشنواره جشنواره‌ها گفتگو با امیر لطفیان مدیر اجرایی جشنواره
- حرف و هدف مشترک گفتگو با محمد آفریده
- موسیقی برای انیمیشن
- تراژدی نادیده گرفتن
- انیمیشن ایران در دهه هفتاد

حرف پنجم

نردبان هر یک از ما ارتفاع اندکی دارد. بنابراین صعودی کوتاه با آن میسر است. همیچ راهی هم پیدا نمی‌شود که با پیوستن این تلاش‌های منفرد به سقفی دلخواه برسیم.

پراکندگی و از هم گسیخته بودن تجربه‌ها جزئی از ما شده است. در جزیره تنهایی مان برای ابداع ابتدایی‌ترین چیزها عرق می‌ریزیم بی آن که چشم باز کنیم و به پیوستگی جدایی ناپذیر جهان پیرامون ایمان بیاوریم. زمان ما برای پیمودن همه راه‌ها و تکرار تجربه‌های دیگران کافی نیست. با این همه، شیوه‌ای هم برای در معرض دید و داوری قرار دادن مداوم آثار پویانمایی وجود ندارد.

مجال جشنواره‌ها کوتاه است و فاصله آنها بسیار. اما آیا نمی‌شود یک گروه لاقبل به صورت ماهیانه به تماشای فیلم‌هایی پردازند که داوطلبانه به آنها داده می‌شود تا از این طریق مشاوره‌ای تخصصی و در عین حال دوستانه را در اختیار گروه سازنده قرار دهند. و آیا می‌توان از دبیرخانه دائمی جشنواره بین‌المللی پویانمایی تهران انتظار سامان دادن به چنین ساز و کارهایی را داشت؟

سینماهای کوچک به انیمیشن اختصاص می‌یابد

یادآوری

وجیه‌الله فرد مقدم

محتوا در جستجوی قالب متناسب و هماهنگ با خود است و قالب هر محتوایی را در خود نمی‌پذیرد، به خصوص اگر مضمون فلسفی یا عرفانی باشد. گاهی در فیلم‌ها به فلسفه‌های شخصی، تخیلی و مفاهیم و نمادهای اختراعی بر می‌خوریم که برای درک آنها دچار گیجی و گنگی می‌شویم و تنها به سرگرمی لحظاتی از عمر خود خوشنود می‌گردیم، ولی آیا رسالت هنر انیمیشن تا همین جاست؟ پس سهم دلگرمی در آثار کجاست؟

امیدوارم فیلمسازان جوان این نکته را دریابند که مضامین فیلم‌ها در جهت سلامتی انسان امروز به کار رود تا نویدی برای صلح و آرامش واقعی باشد.

سه دوره جشنواره بین‌المللی پویانمایی تهران با حمایت‌های کامل کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان برگزار شد و به همین دلیل می‌توان کانون را مهم‌ترین حامی و برنامه ریز حوزه انیمیشن دانست.

مهندس چینی فروشان مدیر عامل کانون در خصوص حمایت‌های آتی کانون از انیمیشن می‌گوید: "مهم‌ترین مساله در انیمیشن بسترسازی و ایجاد فرهنگ دیدن انیمیشن در جامعه است. بعد از آن در زمینه تولید نیاز به تقویت هنرمندان در همه جای ایران داریم. در مبحث آموزش هم بحث هنرستان انیمیشن مطرح است که نیاز به حمایت‌های آموزش و پرورش دارد."

وی در ادامه می‌گوید: "ابتدا باید ستانس‌های ویژه‌ای از سینماها را به نمایش انیمیشن اختصاص دهیم و بعد از سینماهای کوچک بهره برداری کنیم. در حال حاضر کانون در سراسر کشور سالن‌های کوچک ۱۵۰ نفره دارد که آماده‌ایم تا آنها را در اختیار فیلم‌های انیمیشن بگذاریم. در آینده که این بستر فرهنگی فراهم شد، می‌توانیم چند سینمای خاص در کل کشور برای انیمیشن بسازیم."

مدیر عامل کانون در خصوص طرح‌های آینده برای برگزاری دوره‌های بعدی جشنواره می‌گوید: "اگر امکانات اجرایی اجازه دهد از دوره بعد جشنواره در تهران و چند شهرستان برگزار خواهد شد. همچنین برگزاری بازار بین‌المللی فیلم از دیگر برنامه‌های ماست."

نگاه ویژه آسیفا

آسیفا ایران (انجمن سینمایی فیلمسازان انیمیشن) فیلم‌های بخش مسابقه ایران را داوری می‌کند.

هیات داوری متشکل از هفت نفر از اعضای آسیفا شامل وجیه‌الله فرد مقدم، حمیدرضا پوردیلیمی، مهرداد شیخان، روانبخش صادقی، مهین جواهریان، کامیاب درویشی و حسین مرادی زاد به داوری ۵۳ فیلم بخش مسابقه ایران می‌پردازند و لوح ویژه‌ای را از سوی آسیفا به برگزیدگان اهدا خواهند کرد.

گفتنی است برگزیدگان آسیفا در مراسم اختتامیه معرفی خواهند شد و لوح ویژه خود را دریافت خواهند کرد.

www. جشنواره. com

در فضایی که برای استفاده مراجعه‌کنندگان از اینترنت رایگان در نظر گرفته شده است، هر روز افراد بسیاری حضور پیدا می‌کنند و از سایت‌های مختلف بهره می‌گیرند.

نکته جالب توجه این است که اکثر کاربران با جستجو در سایت‌های مخصوص انیمیشن، جویای اخبار جدید در این زمینه می‌شوند. بیش از نود درصد مراجعه‌کنندگان را جوانان و نوجوانان تشکیل می‌دهند که با حضور در جشنواره انیمیشن و دیدن فیلم‌های مختلف بیش تر با این هنر آشنا شده‌اند و به همین دلیل جویای اخبار جدیدی از اینترنت هستند.

بازتاب

مطبوعات کشور از جشنواره بین‌المللی پویانمایی تهران استقبال خوبی به عمل آوردند و خبرهای این جشنواره به طور گسترده در نشریات مختلف روزانه و تخصصی به چاپ رسیده است.

از جمله خبرهایی که توجه اهالی مطبوعات را جلب کرده است خبر حضور فیلم‌های انیمیشن نامزد اسکار، حضور ۵۳ کشور جهان در بخش بین‌الملل و پیام‌های چهره‌های مطرح جهانی انیمیشن چون برونو بوزتو به جشنواره بوده است.

همچنین شبکه‌های مختلف تلویزیون نظیر شبکه اول، دوم، خبر و تهران به طور گسترده از رویدادهای جشنواره گزارش و مصاحبه‌های تصویری تهیه و پخش کردند.

در کنار هم، با هم

چهارمین روز برگزاری جشنواره پویانمایی با مرور آثار وجیه‌الله فرد مقدم در سالن اصلی مرکز آفرینش‌های فرهنگی و هنری کانون آغاز شد.

در این بخش فیلم‌های جور جورک، تقلید، کوه جواهر، بازگشت، درخت دوستی بنشان، لی لی لی حوضک، مداد قرمز کلاغ سیاه و لالایی عاشورا از آثار

وجیه‌الله فرد مقدم به نمایش در آمد. گفتنی است تماشاگران بسیاری برای دیدن فیلم‌های این انیماتور قدیمی و پرکار ایرانی در سالن حضور داشتند.

مقدم علاوه بر فیلم‌هایی که در این دوره از جشنواره از او به نمایش در آمد، در فیلم‌های دیگری چون مزاحم‌ها، در کنار هم با هم، یار هم در کنار هم، بزرگداشت حافظ، گنج، همنشین، آزادی آمریکایی، چرا و چطور به عنوان کارگردان، نویسنده، فیلمبردار و یا پویانما حضور داشته است.

جشنواره جشنواره‌ها

گفتگو با امیر لطفیان مدیر اجرایی جشنواره

این سوئمن دوره متوالی است که امیر لطفیان مدیریت اجرایی جشنواره پویانمایی را بر عهده دارد. با هم گفتگوی کوتاهی با او را می‌خوانیم:

چگونه می‌شود نگاه‌ها را به سینمای انیمیشن جلب کرد؟ من فکر می‌کنم قبل از هر چیز باید به تمام پیکره سینما توجه کنیم و در واقع نگرشی بنیادین داشته باشیم. به همین دلیل باید پویایی و سرزنده بودن سینما را به هر شکلی که شده حفظ کنیم. اما در مورد فیلم‌های انیمیشن باید گفت ویژگی‌های این هنر، دشواری‌ها و تخصصی بودن تولید آن سبب می‌شود کم‌تر کسی به سراغ سرمایه‌گذاری روی آن برود. به همین دلیل هم هست که گاه آن استمراری را که لازمه کار فرهنگی و هنری است در این زمینه به ویژه از سوی بخش‌های غیر دولتی شاهد نبوده ایم. به هر حال یک دوره طلایی تولید انیمیشن در کانون وجود داشته که باید بهتر ویژگی‌های آن را بشناسیم تا بتوانیم از آن تجارب بهره بگیریم.

شرایط چقدر با گذشته فرق دارد؟

امروز دیگر ابزار فیلمسازی در اختیار همه هست. جوان‌های پر شور با ایده‌های تازه و انرژی‌های سرشار پا در راه گذاشته‌اند و این می‌تواند در سینمای انیمیشن هم تأثیر

حرف و هدف مشترک

گفتگو با محمد آفریده مدیر عامل مرکز گسترش سینمای مستند و تجربی

خودش را مثل عرصه‌های داستانی و مستند بر جای بگذارد. سیاست‌های حمایتی اعلام شده از سوی معاونت سینمایی که بخشی از آن مربوط به انیمیشن بود به کجا رسید؟ تمام امسال سعی ما این بود که با مشارکت و همفکری به چهار چوبی برسیم که بشود از طریق آن سینمای کوتاه، مستند و انیمیشن را یاری کرد. باید دید این روند با تغییر معاونت محترم سینمایی چه شرایطی می‌باید چون به هر حال مدیریت جدید هم دیدگاه‌های ویژه‌ای دارند که سعی ما و همه نهاد‌های تابعه معاونت اجرا کردن آنهاست. اما آن شیوه اصلی که در واقع درگیر کردن سازمان‌های مختلف برای سرمایه‌گذاری در این حیطه است همچنان در دستور کار قرار دارد و به نظر من انیمیشن به خاطر تأثیرگذاری‌ها و مخاطبان خاص خود می‌تواند بسیاری از ظرفیت‌ها و قابلیت‌ها را متوجه خودش کند. چگونه می‌شود برگزاری جشنواره پویانمایی و یا جشنواره‌هایی از این قبیل را تسهیل کرد؟

اگر قرار باشد هر کس یک تنه پیش برود با دشواری‌های مضاعفی مواجه خواهد شد. فکر می‌کنم جشنواره‌ها باید بعد از برگزاری به فکر تقویت روابط خود با سایر سازمان‌ها باشند و از طریق همین همدلی، توانایی‌های مالی و اجرایی خود را بالا ببرند. درست است که مقتضیات هر سازمان با دیگری متفاوت است اما می‌شود افراد بیش‌تری را در فعالیت‌های فرهنگی به کمک طلبید چون نهایتاً هدف و حرف همه ما مشترک است. این که بتوانیم به هنرمندی که در فضای یک جامعه تنفس می‌کند و دریافت‌های خودش را به صورت فیلم بروز می‌دهد، کمک کنیم تا به راحتی به مسایل اصلی و ژرف‌تر بپردازد و درگیر مسایل فرساینده و پیچیده نشود.

هستند و در بخش‌های مختلف کار را پیش می‌برند. استقبال فیلمسازان خارجی از جشنواره چگونه بود؟

با آن که برای جذب آثار تلاش زیادی کردیم، اما وقتی با این حجم از فیلم‌های برجسته مواجه شدیم تعجب کردیم. به همین خاطر فکر می‌کنم بهترین عنوان برای نامگذاری جشنواره پویانمایی تهران، جشنواره جشنواره‌ها باشد چرا که اگر به سوابق موجود در پرونده فیلم‌ها که در کاتالوگ و سایت هم منعکس شده بنگرید، به فهرست بلند بالای حضور اکثر آثار در جشنواره‌های جهانی برمی‌خورید.

آیا حضور جشنواره‌ای فیلم‌ها می‌تواند در انتخاب شما موثر باشد؟

ما به هیچ وجه اطلاعات مربوط به حضور جشنواره‌ای فیلم‌ها را در اختیار هیات انتخاب نمی‌گذاریم، چون فکر می‌کنیم یک جشنواره بین‌المللی باید آن قدر استقلال داشته باشد که تحت تأثیر انتخاب‌های سایر جشنواره‌ها قرار نگیرد. این فیلم است که باید خودش را نشان دهد و سابقه نداشته برترین‌های سایر جشنواره‌ها را چشم بسته بپذیریم و این مساله حتی در مورد نامزدها و برندگان اسکار هم صدق می‌کند.

بیش از همه نسبت به کدام بخش از این مجموعه وسیع حساسیت نشان می‌دهید؟

همه کسانی که از نزدیک با روند کارهای اجرایی آشنا هستند می‌دانند حساسیت‌ها و دغدغه‌ها کم نیستند. اما یکی از اصلی‌ترین حساسیت‌های ما موضوع اطلاع‌رسانی است. اگر به حجم اطلاعات موجود در کاتالوگ بنگرید و تا حدودی از مقدرات ما اطلاع داشته باشید، پی می‌برید که در بین کاتالوگ جشنواره‌های داخلی دیگر، این کاتالوگ چه جایگاهی دارد و تا چه میزان به استانداردهای جهانی نزدیک است. همین مساله در مورد سایت جشنواره هم صدق می‌کند. به نظر من هر کس می‌خواهد در مورد جشنواره قضاوت درستی داشته باشد باید به سایت سری بزند.

امور اجرایی جشنواره سوم را چگونه پیش بردید؟

اگر قرار بود جشنواره یک فعالیت صرفاً اداری باشد، اصلاً نحوه اجرا و ویژگی‌های آن شبیه امروز نبود. همه کسانی که به نوعی درگیر برگزاری جشنواره پویانمایی می‌شوند واقعاً با عشق به این کار می‌پردازند و به آن به عنوان فعالیتی که با دل و روحشان پیوند دارد نگاه می‌کنند. در غیر این صورت، ادامه کار به دلیل ابعاد جشنواره و تنگناهای موجود امکان‌پذیر نخواهد بود. البته این نگرش مختص فرد خاصی نیست. همه افراد درگیر در جشنواره با چنین دیدگاهی کار را جلو می‌برند و فشارها را تحمل می‌کنند. از مدیر عامل محترم کانون گرفته تا سایر اعضای دیگر همه حساب جداگانه‌ای برای جشنواره باز کرده‌اند و با حساب و کتاب‌های متداول به ارزیابی فعالیت نمی‌پردازند. همین امر باعث می‌شود جشنواره برای همه ما خیلی عزیز و محترم باشد و نسبت به همه جزئیات آن حساسیت داشته باشیم.

بازتاب بیرونی این حساسیت‌ها چیست؟

فکر می‌کنم افرادی هم که خارج از مجموعه عوامل اجرایی هستند، متوجه این نگرش شده باشند. حتی میهمانان خارجی وقتی امکانات ما را می‌بینند و به تنگناها و قوف می‌یابند، تعجب می‌کنند که تا چه اندازه همه ما تلاش می‌کنیم تا جشنواره در اندازه‌های یک جشنواره بین‌المللی پویانمایی برگزار شود. این باعث نمی‌شود کاستی‌ها را نبینیم یا برای برطرف کردن آنها تلاش نکنیم، اما به هر حال به باور من نحوه برگزاری جشنواره مطلوب بوده است.

کار از چه زمانی و با چه تعدادی از افراد آغاز شد؟

این مجموعه از اردیبهشت ماه با چهار نفر آغاز به کار کرد، اما در شهریور ماه فعالیت متمرکز ستاد شروع شد. این روزها که جشنواره در حال برگزاری است حدود ۲۰۰ نفر درگیر انجام امور

موسیقی برای انیمیشن

سعادت رحیم زاده

از انواع دیگر موسیقی وجود ندارد. به کارگیری ترکیبات غیر متعارف سازها و رنگ آمیزی صوتی غیر متداول و بهره گیری از موسیقی برنامه ای، در موسیقی فیلم انیمیشن جایگاه خاصی دارد.

مورد دیگر برجسته کردن اتفاقات خاص است. این امر در واقع القای همان مفهوم تطابق دقیق و لحظه به لحظه حرکات شخصیت های فیلم با موسیقی است. در اغلب موارد از این گونه موسیقی می توان بهره دراماتیک هم گرفت.

یکی دیگر از ویژگی های موسیقی انیمیشن، نحوه ساختن آن است.

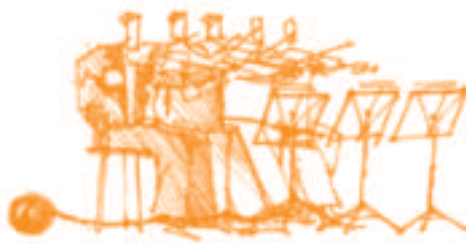
در بسیاری از موارد پس از تصویب فیلمنامه انیمیشن، آهنگساز اولین کسی است که دست به کار می شود. آهنگساز ناچار است قبل از آن که جدول تصویری یا استوری بورد وجود داشته باشد و فیلمبرداری صورت گیرد، بخش هایی از موسیقی و گاهی همه آن را آماده کند. معمولاً آهنگسازانی در ساختن موسیقی فیلم انیمیشن موفق تر هستند که تجربه کارهای سینمایی داشته باشند.

وضعیت دیگر در ساخت موسیقی فیلم انیمیشن مانند فیلم های زنده، پس از ساخت فیلم است که آهنگساز دقیقاً بر اساس زمان بندی فیلم، شروع به ساختن موسیقی می کند.

نوع دیگری از روش های ساخت موسیقی، اجرای آن به صورت زنده و فی البداهه است. فیلم ساخته شده و آماده نمایش در اختیار آهنگساز قرار می گیرد و او نوازندگان را با سازهایی که انتخاب کرده است برای دیدن فیلم و اجرای همزمان موسیقی دعوت می کند. هر کدام از نوازندگان برای خودسازی اختیار می کنند. سپس در حالی که رو به روی پرده نمایش تصویر را می بیند پس از چند بار تمرین موسیقی را به صورت فی البداهه اجرا می کنند، بدون آن که عملاً نت وجود داشته باشد. یک نمونه از این آثار Detergent New است، که آهنگسازی آن را «ادوارد ویلیامز» بر عهده داشته است.

کارکرد موسیقی:

موسیقی فیلم در دهه ۴۰ نخستین نظریه پردازان خود را معرفی کرد. هانس آیزلر موسیقیدان آلمانی، یکی از این نظریه پردازان بود. آیزلر که به خاطر فعالیت های ضد فاشیستی اش ناچار به ترک آلمان شده بود، با آغاز جنگ دوم جهانی در امریکا اقامت گزید. او در سال ۱۹۴۱ موسیقی متن فیلمی به نام دهکده فراموش شده را ساخته بود که همزمان با ساخته شدن فیلم همشهری کین توسط اورسن ولز و ساختن موسیقی آن توسط برنارد هرمن جوان بود.

روی فیلم اشاره کرد. امروزه کوشش های این هنرمند تشکیلات گسترده ای را برای انواع تجربیات خاص در زمینه انیمیشن و موسیقی فراهم کرده است که جای بحثی مستقل دارد. به هر حال آن چه در این بحث مهم است، حضور موسیقی در دنیای انیمیشن است؛ موسیقی ای که در تکامل این نوع از سینما هم بسیار حایز اهمیت است.

ویژگی موسیقی انیمیشن:

از عوامل مشخصه موسیقی یک فیلم انیمیشن و کارتون، غیر معمولی، فانتزی و یا خیالی بودن آن است. آهنگساز فیلم کارتون به دنبال ساخت موسیقی کنتراپوانتیک و یا قطعات هارمونیک ارکسترال نیست بلکه موسیقی ساده، دست آهنگساز را برای مانور بیش تر روی ملودی باز می گذارد. یکی دیگر از خصوصیات موسیقی فیلم انیمیشن، ناپایداری ریتم آن است؛ موسیقی به پیروی از فیلم دایماً در حال تغییر است، چه از لحاظ ملودی و چه از لحاظ ریتم. در فیلم های انیمیشن کم تر می توانیم یک ملودی یکپارچه و یک دست پیدا کنیم، چرا که به محض آن که بخواهد به سرانجام برسد به تبع فیلم به حالت دیگری تغییر می یابد.

ویژگی دیگر، سرعت معمولاً زیاد این نوع فیلم است. سرعت موسیقی به طور طبیعی تابعی از فیلم محسوب می شود. در کارتون صحنه های آرام به ندرت از چند ثانیه تجاوز می کند و لازمه یک فیلم کارتون، هیجان، تحرک و به خصوص مبالغه در حرکات و سرعت است.

وجود لایت موتیف در موسیقی فیلم انیمیشن به همان اندازه شخصیت پردازی انیماتور اهمیت دارد. در انیمیشن خصوصیات دقیق و جزئی شخصیت فیلم باید در موسیقی نمود داشته باشد. نمونه بارز این نوع انتخاب موسیقی پلنگ صورتی است. طوری که اگر این موسیقی بر روی فیلم دیگری قرار بگیرد به سختی قابل پذیرش است و تنها می تواند تداعی کننده شخصیت مورد نظر آهنگساز باشد. انتخاب ساز در فیلم کارتون با همه موسیقی ها تفاوت دارد. انتخاب سازها و ارکستراسیون به گونه ای است که در هیچ یک

برای آهنگساز مناسب ترین زمینه برای تجربه گری عرصه فیلم انیمیشن است. فیلم های انیمیشن به دلیل قابلیت انعطاف پذیری و موضوعات تخیلی دور از ذهن خود و همچنین ارتباط موسیقی و افکت با فیلم، بینندگان را متقاعد می سازد که هر گونه تجربه صوتی تازه ای را بپذیرند. به علت این که فیلم انیمیشن از لحاظ موضوع، نحوه کار و حرکات تماماً تجربی است، لذا موسیقی تجربی جزء لازم و جدا نشدنی فیلم انیمیشن به شمار می رود. هر آهنگساز موسیقی فیلم بدون شک می پذیرد که فیلم های تخیلی در زمینه های گوناگون، بستری برای تجارب نو در موسیقی به شمار می آیند. بی جهت نیست که عده ای از آهنگسازان پیشرو به جرگه آهنگسازان موسیقی فیلم پیوسته اند. از آن جا که دنیای انیماتور تماماً در تصورات و خیالات اوست، برای نزدیک تر کردن مخلوقات تصویر شده در ذهن خود به احساس بینندگان به موسیقی نیاز دارد. نوعی موسیقی که او بتواند بر مبنای آن حرکت و شادی در موجودات ذهنی خود را به وجود آورد.

همان گونه که فیلم های پینوکیو و مزرعه حیوانات از لحاظ استیل و شیوه برخورد با شخصیت ها کاملاً متفاوت از یکدیگر نیستند، موسیقی این فیلم ها از لحاظ سبک و بیان موسیقایی تفاوت دارند.

برای ساخت اصوات مصنوعی با به کار بردن شفاف و یا سیاه خام می توان با استفاده از دستگاه نوک تیز، خراش هایی در حاشیه فیلم ایجاد کرد که شکل متفاوت این خراش ها، صداهای مختلفی ایجاد می کنند. با به کار بردن یک الگوی معین تصویری بر کناره یک فیلم سیاه علایم صوتی موزونی تولید می شود. به منظور فاصله گذاری بین نت های موسیقی، تعداد خطوطی را که معین گردیده است در کناره فیلم رسم می کنند تا از فاصله بین ضرب ها وزن پدید می آید. از آن جا که فیلم های ۱۶ میلیمتری همواره با سرعت ۲۴ فریم به نمایش در می آیند، می توان تعداد کادرهایی را که در طول زمان ضربان معینی از دریچه نمایش می گذرند و نیز تعداد کادرهایی را که بین دو ضربه قرار می گیرند، تعیین کرد. بر روی فیلم شفاف هم با رسم علایم صدا می توان نوساناتی را ایجاد کرد که حاصل آن صدایی مصنوعی است.

نکته حایز اهمیت در موسیقی فیلم ایده استفاده از ساز الکترونیک «اوندس مارتنت» برای نخستین بار است. همان گونه که سینما در طول تاریخ خود دستخوش تغییرات و سبک های متفاوتی شد، انیمیشن هم تحولات گسترده ای را پشت سر گذاشت. در سراسر دنیا گروه هایی تجربی دست به مطالعه و ساخت فیلم هایی زدند که امروزه جایگاه خاصی یافته است. شاید بتوان از میان آنها به گروه «نورمن مک لارن» و ابداع روش های تجربی همچون صدای نقاشی شده

گفتگو با تعدادی از داوران بخش بین الملل

نمره ۲۰

خوبی برای ساخت انیمیشن دارد و این قابلیت می تواند مواد اولیه خوبی برای یک سینمای قوی باشد. آن دسته از فیلم های ایرانی که از فرهنگ خودشان دور شده اند و سعی کرده اند بدون قاعده مدرن باشند، خوب نیستند.

ناتالیا اورلووا: فیلم های ایرانی را خیلی دوست داشتم چون از نظر سبک بسیار متفاوت بودند.

مارسل یانکوویچ: از نظر داستان، موسیقی و فرهنگی و بومی بودن، خیلی خوب بودند.

اگر بخواهید انیمیشنی با موضوع و فضای بومی ایرانی بسازید، چه موضوعی را انتخاب می کنید؟

مارسل یانکوویچ: دوست دارم فیلمی با موضوع شاهنامه و داستان رستم که قهرمان بزرگی است، بسازم. شخصیت مشابه رستم در هر فرهنگی به طوری خاص وجود دارد، به همین دلیل هم دوست دارم آن را بسازم.

ناتالیا اورلووا: ممکن است در مورد بچه های ایرانی و یا هنر ایرانی انیمیشن بسازم.

ابی فیجو: دوست دارم با یک گروه روی فرهنگ قدیمی ایران که قبلاً در مورد آن زیاد مطالعه کرده ام، کار کنم. فرهنگ قدیمی و داستان های ایرانی مورد علاقه من است، هنر طرح برجسته می تواند الهام بخش کار من باشد. فیلم انیمیشن کیکاووس خیلی مرا جذب کرد و دوست دارم از طرح های مشابه آن استفاده کنم.

در بخش مسابقه بین الملل مارسل یانکوویچ از مجارستان، ابی فیجو از پرتغال، ناتالیا اورلووا از روسیه، کاتارینا لیلکویست از فنلاند و سعید توکلان از ایران به داوری ۱۲۲ اثر منتخب پرداختند.
گفتگوی کوتاهی با مارسل یانکوویچ، ابی فیجو و ناتالیا اورلووا داشته ایم که می خوانید.

خیلی خوبی است. ولی فکر می کنم اگر می خواهید در انیمیشن پیشرفت کنید باید در زمینه داستان های بومی و فرهنگ خودتان کار کنید، چون فرهنگ شما پتانسیل

اگر بخواهید به جشنواره ما امتیاز بدهید، نمره جشنواره چند خواهد بود؟

مارسل یانکوویچ: ما فقط فیلم دیدیم و زمان کمی برای دیدن فضای کلی جشنواره داشتیم، ولی نمره ۲۰ خوب است.

ابی فیجو: همه زمان ما به دیدن فیلم های بخش مسابقه گذشت. باید فرصت می شد می آمدیم این جا آدم ها و بخش های مختلف را می دیدیم و بعد قضاوت می کردیم.

ناتالیا اورلووا: من فقط همین را می گویم که در فضای جشنواره شما خیلی شاد هستم.

سطح کیفی فیلم ها چطور بود؟

ابی فیجو: فیلم ها به طور متوسط خوب بود، ولی فیلمی نبود که مرا شگفت زده کند.

مارسل یانکوویچ: فیلم های عروسکی که تعداد آنها هم زیاد بود، برای من خیلی جالب و جدید بود. **ناتالیا اورلووا:** کلاً خیلی خوب و جذاب بودند. **ابی فیجو:** بخش فیلم های دانشجویی خیلی مرا جذب کرد و آثار، سطح خوبی داشتند. در ضمن تعداد زیادی فیلم به جشنواره رسیده بود که ساخت این تعداد فیلم در عرض دو سال خیلی خوب است. **نظرتان در مورد انیمیشن های ایرانی چیست؟**

ابی فیجو: من قبلاً آثاری از ایران دیده بودم. با کارهای نورالدین زرین کلک آشنا هستم و فیلم شگول و منگول را قبلاً دیده بودم که به نظرم فیلم

شخصیت ها:

موسیقی در فیلم برای تفسیر و روشن کردن شخصیت های داستان نیز به کار می رود. این میراثی است که سینما از اپرا دارد؛ چرا که در اپرا نیز نیاز به حضور شخصیت ها در موسیقی، برای تماشایی از مدت ها پیش وجود داشت و نقش خود را ایفا می کرد. کیفیت صدایی هر ساز، به ناچار کیفیت تصویری ویژه ای ارایه می دهد؛ چنانچه سازهای بادی سبک همچون فلوت کلارینت و پیکولو، شخصیت روستایی دارند و یا سازهایی چون هارپ برای ترسیم چشم اندازهای رویایی به کار برده می شوند.

۷- بهره گیری از موسیقی برای پیش آگاهی تماشاگر:

معمولاً هنگامی که زمینه نمایشی فیلم به کارگردانی، فرصت ارایه پیش زمینه ای برای آماده سازی تماشایی را نمی دهد، موسیقی می تواند نقش پیش آگاهی دهنده را ایفا کند.

۸- بهره گیری از موسیقی برای القای درونمایه اصلی فیلم:

در فیلم دست بر روی شهر، پیرو پیچونی با از بین بردن ملودی و ایجاد دلهره در سرتاسر فیلم قتل های از پیش برنامه ریزی شده و جنایت درون شهر را ترسیم می کند. او با دوری جستن از فرم های موزیکال جاز سال های ۱۹۵۰ و نزدیک شدن به فرم های موسیقی ای که جوانی فوسکو به کار می برد، ارکستر را با تمی که دارای ساختمانی نامعین است به کار می گیرد و در سراسر فیلم، یک گیتار برقی ملودی اصلی را می نوازد.

۳- بهره گیری از موسیقی برای نشان دادن مکانی ویژه: یکی دیگر از وظایفی که می توان از موسیقی فیلم انتظار داشت، ایجاد فضایی است که به یاری آن بتوان مکان ویژه ای را القا کرد. این مکان ها می تواند یک کشور، یک منطقه یا حتی مکانی ویژه در یک منطقه باشد. در واقع بهره گیری از موسیقی مناطق ویژه، یادآورنده آن مکان در ذهن تماشاگر است.

۴- بهره گیری از موسیقی برای نشان دادن زمانی ویژه:

آن چه روشن است این است که تاریخ موسیقی با گذر از دوران های گوناگون هنری، رنگ و روی دیگری در هر دوران گرفته و از همین روست که موسیقی سده های میانی با ادوار باروک و رنسانس و رومانتیسم و غیره متفاوت است. پیشینه موسیقی های به کار گرفته شده در فیلم های گوناگون بی گمان نشان دهنده زمانی ویژه در فیلم خواهد بود. بنابراین به کارگیری موسیقی کلاسیک به خودی خود می تواند هماهنگی زمانی با سده هجدهم را یادآوری کند. کاربرد مارش های نظامی که در جنگ جهانی اول و دوم به کار گرفته است، می تواند نمایانگر آن برهه از زمان باشد.

۵- بهره گیری از موسیقی به عنوان یک قدرت نمایشی: می توان از موسیقی به عنوان نقطه اتکای داستانی فیلم بهره گرفت. موسیقی می تواند اوج نمایشی فیلم را ترسیم کند، صحنه های سرشار از شادی درونی یا هیجان عمیق را گسترده تر و ژرف تر سازد تا تماشایی هر چه بیش تر با آن درگیر شود.

۶- بهره گیری از موسیقی برای پرداخت

در حقیقت عمر ۵۰ ساله سینما تا سال های ۱۹۴۵ با خود این دستاورد را داشت که از یک سو، کمابیش همه دوران های تحول ابتدایی را برای رسیدن به یک چارچوب شایسته در موسیقی سپری کرد و از سوی دیگر، با از سر گذاردن دوران های طوفانی سیر موسیقی و دگرگونی آن در نیمه نخست قرن بیستم، موسیقیدانان ویژه خود را یافت. سینما نیز از طرف دیگر می بایست سینماگران ویژه ای می جست تا کنش های تصویری نوینی و رای کنش طبیعی موسیقی درخواست کنند. کارگردانی مانند ژان میتری یا اینزشتاین از زمره همین سینماگران بودند.

آیزلر توانست بر پایه کارکردهای گوناگون موسیقی در فیلم، دسته بندی های ویژه ای برای آن قایل شود. او بر اساس گوناگونی کنش ها، موسیقی فیلم را به هشت دسته تقسیم کرد:

۱- بهره گیری از موسیقی برای دنبال کردن حرکات موجود در تصویر:

موسیقی و تصویر از نظر حرکت وابسته و متقابل می شود؛ حتی شیوه تاکید بر روی یک موضوع یا ایجاد صحنه های دارای صداهای قوی بر شدت اجرای موسیقی آن تأثیر می گذارد.

۲- بهره گیری از موسیقی برای نشان دادن احساسات و عواطف موجود در تصویر:

از این پس موسیقی برای بیان احساسات تنها در لحظاتی حضور می یافت که کلام ناتوان از القای آن بود و این زمینه ای شد تا کارگردان های اندیشمند سینما از موسیقی بهره بگیرند.

یک روز آفتابی است. جمعی از هنرمندان را کنار هم می‌بینیم؛ از زمان‌های دور تا امروز، از موسیقیدان و نویسنده و نقاش تا انیماتور. به کنار آنها می‌رویم، بحث بسیار گرمی است و این مجموعه برگرفته‌ای از کلمات و جلات آنان است که در آن روز آفتابی به یادگار مانده است:

گوته (شاعر و نویسنده): خدایا هنر چقدر بلند و عمر چه اندازه کوتاه است.

شوپن (موسیقیدان): هنر تلخی‌های زندگی را افزون می‌سازد و با وجود این تلخی‌ها، زندگی را شیرین می‌کند.

فیث هابلی (انیماتور): هیچ وقت فیلمی نمی‌سازم که واقعا به آن ایمان و عشق نداشته باشم. دیگر به جایی رسیده‌ام که اگر نتوانم آن چه را که واقعا می‌خواهم انجام دهم، بهتر است که بروم و خدمتکار رستوران شوم.

بتهوون (موسیقیدان): نمی‌دانم چه سری بین هنرمندان حقیقی وجود دارد که هیچ کدام به دنیا روی خوش نشان نمی‌دهند.

رودن (مجسمه‌ساز): هنر حقیقی هم هنر را به مسخره می‌گیرد.

اسکار وایلد (نویسنده): کسانی که در آثار هنری مطالب سودمندی یابند، با سوادان بی‌مایه هستند، اما کسانی که برای آثار هنری جز زیبایی نشان دیگری ندارند، افرادی برگزیده به شمار می‌آیند. ولتر (نویسنده و فیلسوف): آن چه در یک شب نمایش می‌آموزیم، از عهده یک کتاب بزرگ بیرون است.

دلا کروا (نقاش): موسیقی احساسات را صدا دار می‌کند.

نورمن مک لارن (انیماتور): صدا همواره برای من آغاز تصویر است و عامل اصلی بیش تر فیلم‌هایم، حرکت است و نه رنگ.

بیزه (موسیقیدان): باید هنر را از بند قوانین آزاد کرد و به صورت زیبا و طبیعی خودش جلوه‌گر ساخت.

کارولین لیف (انیماتور): وقتی که امکانات محدود باشد، تخیل من به اوج خود می‌رسد.

میکل آنژ (نقاش): موسیقی برای آواز، و نقاشی برای مناظر، مانند شعر است برای کلمات. اما آن جا که موسیقی و شعر در فهماندن احساسات رقیق بشری کوتاه می‌آیند و در هنر خویش فرو می‌مانند، نوبت نقاشی فرا می‌رسد. در بسیاری از موارد چیزی که یک پرده نقاشی به ما می‌فهماند، یک میلیون کلمه قادر به ادای آن نیست.

کیمیاچیرو کاواموتو (انیماتور): آن چه مرا مجذوب فیلمسازی انیمیشن می‌کند، این است که خالق آن تنها کسی است که می‌تواند احساسات خود را بیان کند. درست مثل یک نقاش.

پل درینسن (انیماتور): دوست دارم به پشت، زیر آفتاب دراز بکشم و افکار تازه‌ای در سر پرورانم. زمان خیلی کوتاه است ولی کارها فراوان.

مهین جواهریان

اتفاقات این دهه است.

۴- فعال تر شدن بخش دولتی در مراکز تولید فیلم انیمیشن مثل کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان، شرکت فرهنگی هنری صبا، مرکز گسترش سینمای مستند و تجربی وابسته به وزارت ارشاد، انجمن سینمای جوانان ایران و حوزه هنری سازمان تبلیغات اسلامی.

۵- فعال تر شدن بخش خصوصی: گروه‌های متعددی به تجربه و تولید فیلم انیمیشن پرداختند که نتیجه آن تربیت و آموزش نسل جوان تر بود.

۶- رونق و رشد تبلیغات: چون تبلیغات بستر بسیار مناسب و موفقی برای معرفی کالاها و تجاری به روش انیمیشن است، به سهم خود رشد این هنر را در پی داشته است.

۷- فعالیت‌های انجمن آسیفا (انجمن فیلمسازان انیمیشن ایران): این انجمن در این دهه موفق به تشکیل و اتحاد بیش تر بین دست اندرکاران انیمیشن در بخش دولتی و خصوصی گردید و با برگزاری جلسات، سمینارها و نمایش فیلم باعث ارتقای دانش این حرفه شد و با اهدای جوایز در جشنواره‌ها به تشویق انیماتورها و کارگردانان انیمیشن پرداخت.

۸- بالا رفتن کمیت تولید به وسیله بخش دولتی و همچنین بخش خصوصی.

۹- بالا رفتن میزان پخش فیلم‌های ایرانی در تلویزیون.

۱۰- تولید و شروع فیلم سینمایی انیمیشن که اولین آن قصه‌های بازار به تهیه‌کنندگی کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان و کارگردانی عبدالله علیمراد بود و خورشید مصر به تهیه‌کنندگی شرکت رسانه فرد و کارگردانی بهروز یغماییان و شهرام خوارزمی که در آخر این دهه آغاز گردید ولی در اوایل دهه هشتاد به نمایش در آمد.

۱۱- شرکت در جشنواره‌های بین‌المللی: پس از سال‌های شکوفایی کانون و رکود این حرفه مجدداً در این دهه فیلم‌های انیمیشن به جشنواره‌های بین‌المللی راه یافتند و برخی از آنها موفق به کسب جایزه شدند.

۱۲- فروش به بازارهای خارجی: یکی از مهم‌ترین اتفاقاتی که می‌تواند بیش تر تأثیر را در این حرفه داشته باشد عرضه و ارایه فیلم‌های انیمیشن ایرانی به بازارهای جهانی است که خوشبختانه طی این دهه به دفعات این اتفاق افتاده است.

۱۳- ظهور کامپیوتر تأثیر بسیار شگرفی در این رشته به وجود آورده است که تسهیل و تسریع در تولید را موجب آورده است.

موارد بسیار اجمالی ذکر شد. باشد تا در مجالی بیش تر به بررسی هر کدام از موارد بپردازیم.

انیمیشن ایران در دهه هفتاد

بیش از چهل سال از شکل‌گیری اولین فریم‌های فیلم انیمیشن در ایران می‌گذرد. اولین فریم‌ها در قالب فیلم دو ثانیه‌ای به نام ملا نصرالدین و به همت اسفندیار احمدیه شکل گرفت. چهل سال فرصت مناسبی برای تکامل و بهره‌گیری از یک حرکت فرهنگی است، ولی متأسفانه روند انیمیشن در ایران بارها به اوج رسیده ولی گهگاه مورد بی‌مهری قرار گرفته و از مسیر رشد باز ایستاده است و این اتفاق درست همزمان با تلاش کشورهای مثل آمریکا، ژاپن و کره بوده است که صنعت انیمیشن جهان را تصرف کرده‌اند و به این ترتیب موفق شده‌اند فرهنگ خود را به دیگر کشورهای مصرف‌کننده تحمیل کنند.

این سال‌ها هنر صنعت انیمیشن در همه جهان رو به رشد بوده است. شبکه‌های متعدد تلویزیونی و ماهواره‌ای همگی نیاز به خوراک‌های تصویری دارند و انیمیشن به دلیل ویژگی‌هایش مناسب‌ترین بستر را برای تولید فراهم می‌سازد.

در ایران نیز پتانسیل‌های فراوانی برای رشد این هنر صنعت موجود است. فرهنگ و ادبیات غنی کشورمان و استعداد و سخت‌کوشی جوانانمان گران‌ترین سرمایه‌ای است که می‌توان برای رشد این هنر به آن تکیه کرد. از این رو شاید با بررسی دهه گذشته و با مطالعه امکانات موجود و همچنین کشف کاستی‌ها قدم محکم تری برای ارتقای این حرفه برداریم که طبعاً نتایج مطلوب و ارزشمندان بر کسی پوشیده نیست. ایجاد اشتغال برای گروه‌های کثیری از جوانان به خصوص در شهرستان‌ها و همچنین تهران، ارزش نهادن به فرهنگ بومی، مقابله با تهاجم فرهنگی و صدور آن به کشورهای دیگر از جمله تبعات رشد این حرفه است.

گرچه دهه هفتاد آن طور که سزاوار هنر و صنعت انیمیشن بوده فعال نبوده ولی رخدادهایی طی آن صورت گرفته که ذیلاً مورد اشاره قرار می‌گیرد.

۱- تأسیس رشته انیمیشن در دانشگاه‌ها: بازگشایی رشته انیمیشن در دانشکده سینما تئاتر پس از ۱۳ سال، تأسیس رشته انیمیشن در دانشکده هنر دانشگاه تربیت مدرس و ادامه دوره‌های کارشناسی انیمیشن در دانشکده صدا و سیما که نتیجه آن آموزش و تربیت دانشجویان متعددی است که تجربه آنها در قالب پایان‌نامه‌هایشان بر جای مانده است.

۲- دعوت از استادان خارجی برای تدریس در دانشکده‌های انیمیشن. ولادیمیر تاراسف و ساکالوف از جمله مدرسینی بودند که از کشور روسیه به ایران دعوت شدند و به راهنمایی دانشجویان پرداختند.

۳- برگزاری جشنواره‌ها: نمایش فیلم‌های انیمیشن در جشنواره اصفهان و برگزاری اولین و دومین دوره جشنواره پویانمایی که جشنواره تخصصی انیمیشن به شمار می‌آید، یکی از مهم‌ترین

در آخرین روز جشنواره سوم به سر می بریم. تا ساعاتی دیگر مراسم پایانی خاتمه می یابد و هر کس با جایزه یا دست خالی راهی خانه می شود. دیگر هیچ فیلم بلند انیمیشنی هم در کار نیست که نمایش آن تا اولین ساعات بامداد طول بکشد. بنابراین هیچ بهانه ای برای دیر به خانه رفتن پذیرفته نمی شود.

در کنار یک جویبار

رهبر قببری
وقتی پیشنهاد شد که چیزی درباره انیمیشن بنویسم بلافاصله یاد هفده سال پیش افتادم که برای انجام کار کلاسی ام می بایست انیمیشن کوتاهی می ساختم. بنده تصمیم گرفتم، از آن نوع کارهایی بکنم که با خمیر انجام می دهند. یکی از اتاق های طبقه دوم خانه پدری را تخلیه کردم و دکور عقب را نقاشی کردم. دوربین، نگاتیو و سایر لوازم به سختی مهیا شد. تا رسیدم به اصل کار ساختن آدمکی با خمیر و بعد حرکت دادن این آدمک. محصل کار بعد از یک ماه کار شد سه ثانیه حرکت یک باغبان از کنار یک جویبار. همین و بس! اما بعدها همین موضوع الگوی خوبی برای انتخاب بازیگران فیلم هایی شد که می بایست می ساختم. من به بازیگرانی نیاز داشتم که با همه وجود در اختیار اندیشه ام باشند. و مگر می شود. از به اصطلاح حرفه ای ها خیلی زود عبور کردم چون اسیر چیزهایی بودند که قبلاً ساخته و پرداخته هایش را در کارهای سایرین دیده بودم. به سراغ غیر حرفه ای ها رفتم. گرچه سخت بود اما به دلیل آن که به غلط تربیت نشده بودند و به دام تکرار نمی افتادند، تا حدودی رضایتبخش بود. اما هرگز راضی کننده نبود. و تا کنون هنوز هیچ بازیگر را نیافته ام که به اندازه آن سه ثانیه که از اولین تجارب سینمایی من بود در اختیارم باشد. از این رو همیشه برای انیمیشن سازان احترام خاصی قایلم و با علاقه شدیدی به کارشان توجه می کنم. می دانم که آنها ذهنیات ناب خویش را بهتر از سایرین به جولان در می آورند. چرا که بازیگرشان مثل موم در دستشان است...

سومین جشنواره بین المللی پویانمایی تهران

صاحب امتیاز: کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان
به کوشش: مهدی فرودگاهی
همکاران: نادر افشاری، مریم فرودگاهی، نغمه دانش، لیلی ثابتی، روبرت صافاریان
بخش انگلیسی: امید نیک فرجام
ویرایش و نمونه خوانی: مینا فرودگاهی
گرافیک: علیرضا کاشی
عکس: محسن سیدی
حروفچینی: مریم قربانی نیا
لیتوگرافی و چاپ: کانون چاپ
نشانی الکترونیکی نشریه:
newsletter@tehran-animafest.com

محمد مقدم

پارکینگ یکی از فیلم های بخش بین الملل جشنواره سوم پویانمایی است. بیل پلیمپتون کارگردان میانسال آمریکایی که در دهه نود با مجموعه کارهای طنز سیاسی اش توجه برانگیز بود، به روال معمول کارهای گذشته اش این بار هم طنز را محور کارش قرار داده است. تنها تفاوت این است که بر خلاف آزادی غیر تماتیک کارهای گذشته اش، این بار روایتی تک خطی به پارکینگ قصه پرداز هم داده است (نگارنده به دلیل ندیدن تمام آثارش نمی تواند ادعا کند این نخستین کار پلیمپتون از این دست است.)

پارکینگ هم نظیر بسیاری از آثار ماندگار چند دهه اخیر سینمای پویانمایی موقعیت را محور کار قرار می دهد و با ایجاد واریاسیون هایی حول آن به گسترش موضوع می پردازد. با دیدن پارکینگ بیننده رجعتی دوباره به قالب های کلاسیک فیلم های کمدی به ویژه سینمای صامت می کند. این بار هم حضور چیزی (این جا علفی تک برگ روییده در میانه پارکینگ) که در نگاه اول ناچیز می نمایاند، ابعادی هول انگیز می یابد و مانند موقعیت های گروتسک (استهزا آمیز) مدام تعمیم پیدا می کند و حضورش از جزء به کلی فراگیر و اصلی بدل می شود. طی دهه های پنجاه تا هشتاد سینمای انیمیشن به ویژه پیشگامان مکتب زاگرب و کانادایی نمونه های شوک برانگیز و ماندگاری از این گونه فیلم ها به دنیای انیمیشن ارایه داده اند - فیلمی مانند رژه - حرف E - افتتاح و... اسلاف نیرومندتر فیلم پارکینگ هستند که در مثال بار زیبا شناختی و معنایی آنها به مراتب فراتر از پارکینگ است. اما زمانه پدیده حیرت انگیزی است و تاریخ چشم سفید خیره و بی ملاحظه است و تکرار رویدادها هر بار به زایش معنایی نو در بستر آن می انجامد. دیدن فیلم پارکینگ بیننده را ناخودآگاه به یاد مجادلات دو سال گذشته جهان می اندازد که شاخص ترین آنها وقایع ۱۱ سپتامبر بود و در آن سر زندگی مرسوم و همه چیز مرتب است. آمریکایی که از نخستین تصویر فیلم به رخ کشیده می شود توسط ناچیزترین عنصر به تدریج آن جهان سرخوشی را که قرار است نماد نظم و آرامش باشد، به ویرانه ای تبدیل می کند و این بی اختیار آدم را به یاد تفکر می اندازد که با بزرگ کردن خواسته ها و دنیای خط کشی شده خود پدیده های پیرامونش را نمی بیند و در صورت دیدن نگاهی حقیر و سلطه گر به آنها دارد. نگاهی که شاید بستر به وجود آمدن وقایع ۱۱ سپتامبر نیویورک شد. و این یادآور گرایش مسلط زمانه ما است: چیزی را می توان حتی به زور، حذف کرد؟

یادداشت کارگردان پارکینگ

پیروزی با طبیعت است

من از پنجره آپارتمان محل زندگی ام در شهر نیویورک می توانم حیاط یک پارکینگ بزرگ را ببینم و همیشه با خودم فکر می کنم چه نوع شخصیتی درون اتاقک نگهبانی گوشه پارکینگ زندگی می کند. همیشه تصور می کردم که یک فرد بسیار خودبین که به مرض خود بزرگ پنداری دچار است در آن جا زندگی می کند و با پاهای آهنین بر قلمرو خویش حکم می راند. او بلافاصله با هر کسی که تخطی کند و به قلمرواش وارد شود به شدت برخورد می کند؛ درست مثل تیغه یک چمن زن. ولی مقابله به مثل به صورت طنز ادامه پیدا می کند و به صورت جنگی جدی در می آید که مثل همیشه در آن پیروزی با طبیعت و عناصر طبیعی است.

ساخت این فیلم تقریباً دو ماه طول کشید و مردم از انرژی جنبشی آن که خیر را در برابر شر قرار می داد و همچنین از پایان داستان که در آن طبیعت تسلط پیدا می کند، لذت فراوانی بردند.

بیل پلیمپتون

ASIFA SPECIAL PRIZE

The jury of the Iranian ASIFA composed of 7 ASIFA members, Vajihollah Fard Moqaddam, Hamid-reza Pour-deilami, Mehrdad Sheikhan, Ravan-bakhsh Sadeghi, Mahin Javaherian, Kamyab Darvishi, and Hossein Moradi-zad, will choose the best films in the 3rd TIAF from among the 53 films present in the Iranian Competition section, and will award them the ASIFA special prize in the closing ceremony of the festival.

A BRIGHT FUTURE FOR IRANIAN ANIMATION

The 3 editions of the Tehran International Animation Festival have been held so far with the extensive support of The Institute for The Intellectual Development of Children & Young Adults, and this organization can be regarded as the most important official organizer in the field of animation in Iran. About the future programs of this institute in the field of animation, Mohsen Chini-foroushan, the IIDCYA director, said, "The thing that plays the most important role in the development of animation is to prepare the proper context and ground for the animation to be watched in society and regarded as necessary by people. And also the artists should be supported, so that they can produce their works with fewer problems. First we should specify a certain time for screening the animated works in movie theaters, and then use small theaters for this purpose. At present the Institute has at its disposal some small 150-seat theaters around the country, and is ready to screen animated works in them. In future, when the proper cultural context is prepared, we can construct some special movie theaters for animation around the country."

On the future programs of Tehran Animation Festival, he said, "We hope to be able to hold the festival in provincial towns as well as in Tehran from the next edition of the festival onwards, and add an international film market to it."

3RD TIAF IN MEDIA

The Iranian press has received the 3rd Tehran Animation Festival with open arms, and the festival news, including the presence of animated works nominated for the Academy Award this year and the messages to the 3rd TIAF of prominent figures in the world of animation like Bruno Bozzetto, have been published so far in different papers and periodicals. Different IRIB channels have also extensively covered this festival in reportages and interviews.

“FESTIVAL OF FESTIVALS”

AN INTERVIEW WITH AMIR LOTFIAN, EXECUTIVE DIRECTOR OF 3RD TIAF

How did you manage the executive affairs of this year's festival?

If this festival was only an administrative activity, it wouldn't possibly be executed like it is today. All the persons involved in this festival love their work and regard it as something connected to their heart and soul, otherwise it would be almost impossible to run this festival due to its scope and the present problems. Any responsible person here, from the Kanoon managing director to the other members of the festival board, tolerated the pressures and was sensitive to every bit of detail in the festival, so that it is held with the best possible results.

What is the overall opinion outside the board about this sensitivity?

I think the people outside the board have also become conscious of our attitude toward the festival and of the problems we

face in accomplishing it. But at the same time we are conscious of our faults and flaws, and try to eliminate them, so I think the festival has been adequately done so far.

When and with how many personnel did you begin the preparatory work for this year's festival?

We began the preparations in May 2002 with 4 employees, and our main activities started in the following August. Now that the festival is on, about 200 employees are active in different sections of the festival.

How have the foreign animators received and responded to this festival?

Although we tried hard to get more and more works, we got really amazed when we received so many prominent films. That is why I think the best title for this festival could be the festival of festivals, because most of the films have also been present in other international festivals.

Does the presence of the films in important festivals have an influence on your selection for Tehran festival?

We never give any information about their presence in other festivals to the selection board, because we believe that an international festival should be independent and not influenced by a film's selection in other festivals. The films, even the winners of the other festivals, must be valuable in themselves.

Which part of the festival have you been most sensitive to?

The part that we have been most sensitive about is information. The extent of the information in the festival catalog and its present condition shows that it is closer to the standards of international festivals than the other domestic festivals. This is also the case with the festival website that can be a true criterion for the festival itself.